

GYERMEKEKNEK

SZÜGYI ZOLTÁN

INDIÁNTÖRTÉNET

Egy indián hajánál fogva
húzott maga után egy másik
indiánt;
Velük szembe
jött egy tigris, egy kígyó
meg egy elefánt.
A társát hajánál fogva húzó
indián megállt. A másik
riadtan felállt.
Fogták íjaikat,
s sorban megölték a tigrist,
kígyót, elefántot.
— Hagyjuk abba, ki tudja,
kik dülják sátrainkat! —
szólt egyikük.
Fogták íjaikat,
s hazaindultak.

KÉRDÉS

Tanító néni, mit gondol,
a belső, tiszta szobából
kérdéseinkre miért nem válaszol
már néhány napja
kisöcsénk?

ÉNEKÓRA

Vegyétek elő énekhangotokat.
Mossátok meg az ablakokat.
Öltsetek ünneplőt.
Igazítsátok meg magatokat
a tükör előtt.
S keljetek szárnyra.
Repüljete ki
a tiszta ablakon át.
Repüljete!
Szárnyaljatok!
Énekeljete!

ÜNNEPI MUZSIKA

A tér előtt álló fára
felkötik a hintát. Kikötik
a fához a kutyát is. A dobokat
felviszik az emelvényre.
Bekapcsolják a mikrofont.
A szónok kiáll, és
valamit mond.
A hinta nyikorog.
A dobos dobol.
A hallgatóság toporog.
A kutya fel-felvonít.
Meg-megállnak az emberek a téren,
s hallgatják az ünnepi muzsikát.

ZUHANÓ ASSZONY

Az asszony egyszerre elkezdett zuhanni.
Felkiáltott.
Kapaszkodott az ágba,
markolt a lombba;
kapott az óra ingája után.
Kezében az óra ingáját
s marék mogyorót szorítva

zuhant csak tovább.
Mikor combcsontját szívénél érezte,
az asszony azt hitte,
földet ért végre.
Am megnyílt a Föld
érte . . .

VOLT EGYKOR EGY FEHÉR RUHA

Volt egy fehér ruha egykor,
mikor született egy elefánt.
Felvette a fehér ruhát.
Ki is múlt mindjárt.
Amint kimúlt,
született egy tigris.
Felvette a fehér ruhát.
Elpusztult menten.
Abban a pillanatban
született egy ember.
Felvette a fehér ruhát.
Mehalt.
A fehér ruha ráborult arcára,
s összekenyődött piros vérével.
Lett belőle zászló.
Azóta is leng valahol.

NYÚLFEJEK NŐNEK

Az ember elvetette a nyúlmagot.
Jól megöntözte a földet.
A nap mindennap perzselt.
Az ember mindennap locsolt.
Hamarosan kezdtek kibújni a nyúlfülek.
Amikor már az egész nyúlfej kilátszott,
jött az ember a kaszával,
és kezdte kaszálni a nyúlfejeket.
Mind lekaszálta.
Az ember aztán villával szurkálta
fel a földet.

S azóta várja az alkalmas napot,
hogy elszórja az új nyúlmagot.

ÖRDÖGKAPU

A falakon tűz ég. A falak is égnek.
Az *ördögkapu* magas és széles.
Aki ezen belép, a levegőbe lép.
És lezuhan.
Csak az térhet vissza, ki szállni tud.
Aki szállni tud, az szabadon
ki-be járhat
minden kapun át.

SÉTALÓ CSIKÓS

A csikós sétált.
Fereteg kerekedett. A szél lenyúlt
érte. A hajánál fogta meg a csikóst.
Majd megfogta a nyakát. Végül elkapta
a derekát. A szél felemelte a csikóst
a magasba. Aztán hirtelen leejtette.
A csikós majdnem lábát törte. A csikós
megkereste csikósostorát, és elshintotta
vele a szél nyakát.
A szél feje elgurult.
Ezért nem hordja most a szél a havat
kapuja elébe. A csikós a kaput ki is
nyitotta mindjárt.
Várja a tavaszt.

POCSOLYAKERÜLŐ GYALOG

Pettyegtetett vörös csizmában jár.
Néha mezitláb járja körül a haláltömlöcöt.
Egyformán riogat virgonc és rívó
gyermekeket. Pipamocskot rágcsál.
Lehúzza a bagoly süvegét. Csak a csókás

szeme és a szája látszik ki.
Le sem ül, de el sem megy.
Alá néző, komor ember. Ó.
A pocsolyszerű gyalog.

SZÍNHÁZ

A főszereplő beszalad a színpadra.
Meglátja a sarokban ülő, barna kendős
nőt. Hozzá lép, ölébe hajtja fejét,
és így szól:
— Ó, meggyermekezett asszonyom!
Kedves, szelíd, galattyaló
Gyöngédséggel babirkálnál-e
Még fejemben?